

## AZ ELTÖRLÖTT JÉBUS' TÁRSASÁ- GÁNAK.

A' bóldog Rend' tagjaiból már nem sok az élő,  
Mellynek előbb magam is bár mi kis íze valék;  
Mellyet hogy a' Pokol elronttson, valamennyi go-  
nosz dúlt

A' földön szanaszétt, mind kivezette reá.  
Bérnek örültt nyelvek: kóltött félelmek, irígység,  
Rágó írások, kints szeretetnek heve,  
Öszve sereglettek vesztünkre, 's hanyatlani kezdett  
Ügyünknek nem vólt támogatója sehol.  
Hasztalan, hogy sok ezer fiatal szív, 's elme tanúlt jót,  
'S szépet ezen Rendnek gondgya, 's figyelme alatt,  
És hogy ez annyi jeles nagyokat szült, kiknek  
örök disz'

Fénnye tudós hírrel tzipmeresítti nevek'.  
Hasztalan, hngy tőlünk hintődtek az isteni törvény'  
Magvai mind város', mind falu' népe között;  
Hogy koronás főnek, 's nyomorúlt alattsonynak egyenlő  
Készség virrasztott itt beteg ágya felett;

Hogy sokat izzadtunk , hogy még vérünkkel is annyi  
 Meszsze vidék ázott széltiben a' nap alatt ,  
 Hogy nints olly ország, mellyben nem volna felöllünk,  
 'S tettinkről a' Szent Hit' folyamattya tanú.  
 Mind nints haszna. Kizaklatnak , széthánynak el-  
 oszlunk ;

A' társas sreretet' láncza kesergve szakad.  
 Vádoltak: de sehol meg nem kérdeztek: igazság'  
 Úttya szerént ügyünk nem folya székek előtt.  
 Hâj! ennyit tehetett az erőszak, az öszvefogódzott  
 Roszakarat! melly vak sokszor az emberi szív!  
 Tudn'illik romlásunkból , Európa, reménylve  
 Vélted, arany kor fog visszatenyészni reád.  
 Könnyen hívó! nyisd fel szemedet, nézz szerte kö-  
 rösleg ,

Lásd, a' dolgoknak mostani folyta minő!  
 Nézzed, az országok mi zavarral forrnak! hogyan tör  
 Nép a' nép ellen! mint rohan ölni dühe!  
 Templomok, óltárok szentségtelenítve pirúlnak  
 A' gyilkoltt vértől: így elenyésze betsek!  
 Ott, hol előbb tornyos paloták fénylettek, alig van  
 Már jelek is, vagy bús kóhalom, a' mi van ott,  
 Telkeit a' szántó, házát a' városi póljár  
 Elhagyván, fel alá számkivetődve bolyong.  
 Nints hova hajtsa fejét nyomorúlt, menedéket alig lels  
 A' zavar, a' dühödés itt is amott is ijeszt.

Hánnya magát a' feslettség, 's klkaczagva boszontya

A' Mindenteherőt, a' nagy egeknek Urát.

A' törvényeknek nints semmi tekéntetek; hit sints:

Ott lehet a' fogadás: eb, ki megá'lya szavát.

Meszsze kikölt a' jámborság, a' tiszta szemérem;

Nints nyomok is többé: mind szabad, a' mit akarsz.

A' tüzes Ifjúág minden zabolára neheztel,

'S élete' rózsáját veszti üdönnap előtt.

Nem vagyok én olyan, ki boszút kívánniak az égből,

Vagy temetésünkben nézzem ezeknek okát.

Nem. De találkoznak, kik, ha Rendünk áll vala, vélik,

Mind ez imígy nem esett volna, vagy ennyire nem.

Mert a' szép ügyért vérünk folyt volna, vagy a' nép'

Észrehozásában nyújthata hasznot erőnk.

Így mások: de nekem nints illy nagy bízom. Az Égnek

(Mondom imádva, 's hiszem) szent akarattya vala.

'S mint lehet, elsíroltt társimnak tsontiyait által —

Külsolom, és szerető hű kebelembe szedem,

És mikor a' végső nap elér majd rám is öregre,

'S felszabaditt innen, 'S Ő velek egybekötend,

Síromig elkésér, társam leszsz ott is ez édes

Bízodalom, 's vele fog bétsukatódni szemem:

Hogy majd a' késő maradék, melly részre nem hajló

Szívvel leszsz, 's Rendem' tetteit öszvéveti,

Mondani fogja talán: az idő még illyeket eddig

Nem szült, 's, rajta legyen bár, ezután se szülend.